iectivi *σῶς*, *σῶν*, *σῶ*, *σῷ* et *σᾶ* multos scribarum et sciolorum errores pepererunt. Xenophon dederat: ЄΝΩΙCΩΙ *ἔτι εἰσὶν οἱ σύμμαχοι*: id est *ἐν ᾧ σῷ ἔτι εἰσίν*, et sic demum recte opponitur in sqq. *ἀπολομένων αὐτῶν*. *dum salvi sunt socii* et *postquam perierunt.* Forma *σῷ* nusquam fere in Codd. salva est, sed certis indiciis testimoniisque in lucem revocata aut revocanda, de qua re optime monuit ·nobile par fratrum, Dindorfii: Ludovicus ad Steph. Thes. v. *Σῶς* et in Praef. ad Anabas. pag. IX, et Guilielmus in Demosthenis Editione Lipsiensi pag. XVI. Praef. Reddiderunt Thucydidi I. 74: *ὅτε γοῦν ἦμεν ἔτι σῷ*, et Demostheni p. 128, 27: *ἕως ἐσμὲν σῷ*, et p. 242, 9: *ὑμεῖς ἐςὲ σῷ*, et p. 359, 9; 388, 28; 446, 4: *ἦσαν οἱ Φωκεῖς σῷ*, et Xenophonti in Cyropaed. IV. 4. 2: *ἐπυνθάνετο εἰ σῷ εἶεν πάντες*, et in Anabasi II. 2. 21: *ἔγνωσαν ὅτι κενὸς ὁ φόβος εἴη καὶ οἱ ἄρχοντες σῷ*, et V. 2. 32: *ἅπαντες σῷ ὄντες.* His omnibus accedat denique locus Xenophontis a nobis emendatus: *ἐν ᾧ σῷ ἔτι εἰσὶν οἱ σύμμαχοι*, et comparatio omnium inter sese omnem dubitationis scrupulum evellet.

C. G. C.

---

## EMBLEMA E DEMOSTHENE SUBLATUM.

Quod apud Lucianum Soloni dicit Anacharsis *τοῦτ' ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον τῶν Ἀθηναίων ὡς εἴητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις* (in Anachars. cap. 18), quam verum sit in Oratoribus Atticis abunde apparet. Factum est nonnumquam ut sequiorum temporum Graeculi illam antiquam Atticam *εἰρωνείαν* non caperent et (quod multo peius est) ea de causa locos, quorum vim et leporem non assequerentur, stolide corrumperent aut interpolarent. Vide mihi quid designaverint inepti apud Demosthenem p. 37, 2. Orator dixerat: *ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος ἐκνενευρισμένοι — ἐν ὑπηρέτου καὶ προσθήκης μέρει γεγένησθε ἀγαπῶντες ἐὰν μεταδῶσι θεωρικῶν ὑμῖν ἢ βοηδρόμια πέμψωσιν οὗτοι καὶ τὸ πάντων ἀνδρειότατον τῶν ὑμετέρων αὐτῶν*

χάριν πρὸς ὀφείλετε. Pro ἀνδρειότατον, quod cum acerbissima derisione vehemens orator dixerat, libri omnes praeter unum scioli inficetam παραδιόρθωσιν exhibent: ἀνανδρότατον. Solus S Parisinus verum servavit, et in duobus aliis in margine annotatum est: γρ. ἀνδρειότατον εἰρωνικῶς. Saepe illud ἀνδρεῖος Atheniensibus εἰρωνευομένοις solet esse in ore, veluti apud Aristophanem in Avibus vs. 91:

ὦγαθ', ὡς ἀνδρεῖος εἶ.

Hinc corrigi poterit lepidus locus Philodemi in libro περὶ Κακιῶν (Volum. Herculanens. IV. pag. 45.) τὸν εἴρωνα describentis, quem dicit solere μὴ ψιλῶς ὀνομάζειν ἀλλὰ Φαῖδρος ὁ καλὸς καὶ Λυσίας ὁ σοφὸς καὶ ῥήματ' ἀμφίβολα τιθέναι ΧΡ * * * * *, ἡδύν, ἀφελῆ, γενναῖον, ΑΝ * * * * ΟΝ, καὶ παρεπιδείκνυσθαι μὲν ὡς σοφὰ προσάπτειν δ' ἑτέρῳ, ὡς Ἀσπασίᾳ καὶ Ἰσχομάχῳ Σωκράτης. Apparet supplendum esse χρηστόν et ἀνδρεῖον. Χρηστός ironice dictum satis notum est e Platone, vid. Ruhnken. ad Tim. v. Ἡδύς: εὐήθης. Ironicum ἀνδρεῖος occurrit apud Oratores. Hyperides ὑπὲρ Εὐξενίππου col. 24, 6: ἀλλ' ὅμως Πολύευκτος οὕτως ἐστὶν ἀνδρεῖος ὥστε εἰσαγγελίαν διώκων οὐκ ἔφη δεῖν τοὺς φεύγοντας τῷ εἰσαγγελτικῷ νόμῳ χρῆσθαι. Composui haec ut mihi viam munirent ad locum Demosthenis turpissimo emblemate liberandum. In oratione κατὰ Διονυσοδώρου p. 1295, 2. omnes adhuc aequis animis legimus: ἀλλ' οὕτως ἀνδρεῖος εἶ [μᾶλλον δ' ἀναίσχυντος] ὥστε ἐκ τῆς συγγραφῆς ὀφείλων ἡμῖν διπλάσια τὰ χρήματα οὐκ οἴει δεῖν οὐδὲ τοὺς τόκους τοὺς γιγνομένους ἀποδοῦναι. Audisne Graeculum stulte Oratori obstrepentem? Notum est μᾶλλον δέ ita poni ut addatur aliquid quod multo plus habeat ponderis, ut apud Alexidem Athenaei p. 544 E:

Ἀρίστιππος σοφιστὴς εὐφυὴς
μᾶλλον δὲ πρωτεύων ἁπάντων τῶν τότε.

et apud Oratores passim. Utrum tibi acrius et vehementius dictum esse videtur ἀνδρεῖος an ἀναίσχυντος? Quam fatuum est τὴν εἰρωνείαν sic patefacere et corrumpere. Quid diceres si in Platonis Euthydemo p. 300 A. ubi est: οὕτως ἡδὺς εἶ, vel in Hippia maiore p. 288 B. ubi legitur: ὡς γλυκὺς εἶ, ὦ Σώκρατες, addere quis vellet: μᾶλλον δὲ μωρός vel ἠλίθιος vel

ἀνόητος vel simile quid? Quis talia ferret? Nemo hercle. Itaque ne in Demosthene quidem ferendum est, nisi quis esse velit, ut Graeci subridentes dicunt, χρυσοῦς, vel, ut indignabundi loquuntur, σιδηροῦς, vel, ut Romanis in ore est, *plumbeus.*

C. G. C.

---

### ISAEI LOCUS RESTITUTUS.

Edidit nuper Isaei orationes vir doctissimus C. Scheibe diligenter recognitas et multis locis feliciter restitutas, quas quum mihi amanter dono misisset nactus aliquid otii studiose omnes relegere coepi et vidi complura recte et ordine constituta et emendata, hic illic (ita uti fit) ab Editore dissentiens et aliud latere in corrupta Codicum scriptura suspicans, quorum unum nunc promere iuvat. Editur in Orat. VII. 35: καὶ μὴν οὐδὲ ἀλλότριον ἀλλ' ὄντα ἀδελφιδοῦν (υἱόν με ἐποιήσατο) — οὐδ' αὖ ἀφιλότιμον ὃς τὰ ὄντα ἀφιέναι ἔμελλον, ὥσπερ οὗτοι τὰ τοῦ κλήρου πεποιήκασιν, ἀλλὰ βουλησόμενον καὶ τριηραρχεῖν — καὶ χορηγεῖν — ὥσπερ κἀκεῖνος. Comiter me reprehendit Editor quod sola Bekkeri editione uti soleam neque Baiteri Sauppiique elegantissimam Oratorum Atticorum editionem adhibeam in qua occupata sint multa quae mihi nova esse videantur. Polliceor me posthac nullum Isaei locum esse tractaturum nisi inspecta Scheibii editione, in qua Turicensium et aliorum inventa ordine disposita prostant. Nihil tamen me illa iuvabunt ad emendandum locum quem supra descripsi. Mendosum est sine controversia ἀφιέναι in verbis τὰ ὄντα ἀφιέναι ἔμελλον. Negant Turicenses et proferunt duos Platonis locos ubi τὰ ὅπλα ἀφιέναι legatur et Solonis Σαλαμιναφέτας. At hoc quidem nemo nescit ἀφιέναι τι Graecum esse et significare *id quod manibus teneas* aut in potestate habeas *missum facere*, *dimittere* vel *abiicere*, sed nemo umquam dixit τὴν οὐσίαν, τὰ ὄντα, τὰ ὑπάρχοντα ἀφιέναι pro ἀπολλύναι